Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνόγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰανουαρίου 1907* | *Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 7*

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ὅσο εἶσθε ἐσεῖς θεῖός μου, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ἄλλο τόσο εἶμαι κ' ἐγὼ θεία σας! καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐξακολουθήσετε παραπάνω αὐτὰ τ' ἀστεῖα. Ἂν ὁ πατέρας μου εἶνε θεῖος τοῦ πατέρα σας, εἶνε φυσικὰ καὶ δικός σας μεγάλος θεῖος· ἑπομένως ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι παρὰ ἐξαδέλφη σας.

— Κρῖμα! Διότι, τί νόστιμη θεῖτσα θὰ ἤσθε! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας διὰ νὰ τὴν πειράξῃ λιγάκι. Τέλος πάντων, πρέπει κανεὶς νὰ μένῃ εὐχαριστημένος μ' ὅ,τι ἔχει.

— Καὶ θὰ κάμνῃ καλά, ἀπήντησεν ἡ δεσποινίς. Θέλετε τώρα νὰ μοῦ 'πῆτε ποῦ κατοικεῖτε; διότι οὔτε ἰδέαν ἔχω...

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ ἕως ὅτου τελειώσουν αἱ διακοπαί μου, κάμνομεν ἐξοχὴν εἰς τὸ Σανζαί· κατοικοῦμεν ὅμως εἰς τὴν Νιόρ, ὅπου ὁ πατέρας μου ἐγκατεστάθη ἀπὸ τότε ποῦ ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε;

— Τρία χρόνια πλησιάζουν.

— Τρία χρόνια! ἀνέκραξεν ἡ κόρη· καὶ ἀπὸ τότε δὲν σᾶς ἦλθε ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε;

— Πῶς νὰ μοῦ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀφοῦ πρὸ τριῶν ἀκόμη ἡμερῶν, δὲν ἐγνώριζα κἂν ὅτι ὑπάρχετε, σεῖς καὶ ὁ πατέρας σας!

— Καὶ πῶς τὸ ἐμάθατε;

— Πολὺ ἁπλᾶ· τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπήγαινα νὰ ἱππεύσω τὸν Πήγασόν μου...

— Τὸν Πήγασόν σας! τί εἶνε πάλιν αὐτό; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς... κανένα σαχλὸ κοραχίστικο τοῦ γυμνασίου σας, χωρὶς ἄλλο!

— Καθόλου! ὁ «Πήγασος» εἶνε ἀνάμνησις ἀπὸ τὴν μυθολογίαν· λέγω ἔτσι τὸ ποδήλατόν μου· διότι ὅπως ὁ πτερωτὸς ἵππος τοῦ Περσέως, πετᾷ κι' αὐτὸ σὰν τὸν ἄνεμον... ὅταν δὲν μὲ πετᾷ καταγῆς. Λοιπόν, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπήγαινα ν' ἀνέβω εἰς τὸ ποδήλατόν μου, ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπεν ὅτι, ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἕνας πελάτης του, εἶχε σοβαροὺς λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι εἴχαμεν συγγενεῖς πρὸς αὐτὰ τὰ μέρη. «Ἀφοῦ πηγαίνῃς πρὸς τὸ Σινών, μοῦ εἶπεν ἔπειτα, ἠμπορεῖς νὰ τὸ ἐξακριβώσῃς, περνῶντας...» Καί, νάμαι! — ἐπρόσθεσεν ὁ ἔφηβος δεικνύων μὲ τὸ ἀνοικτόκαρδο γέλιο του, τὰ ὡραῖά του ἄσπρα δόντια.

— Θὰ ἤξευρεν ὅμως καὶ ἀπὸ πρίν ὁ πατέρας σας ὅτι ἕνας κλάδος τῆς οἰκογενείας σας κάπου θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν εἶν' ἔτσι; — ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα μὲ σφιγμένα τὰ χείλη.

— Ὤ, βέβαια! ἐγνώριζε πῶς καὶ διατί τὰ ἐχάλασαν ἄλλοτε ὁ πατέρας του μὲ τὸν πατέρα σας, καὶ ὑπέθετεν ὅτι δὲν εἶχεν ἐκλείψῃ αὐτὸς ὁ συγγενικὸς κλάδος. Ἀ! χωρὶς τὴν φιλονεικίαν ἐκείνην...

— Ὅλο τὸ ἄδικον τὸ εἶχεν ὁ παπποῦς σας! ἐβεβαίωσε μὲ ἐπιθετικὸν ὕφος ἡ Ἀνδρέα.

— Πιθανόν, — παρεδέχθη ὁ ἐξάδελφος μὲ ὕφος ἀμέριμνον καὶ καλοκάγαθον, τὸ ὁποῖον πολὺ περισσότερον ἐξώργισε τὴν ἐξαδέλφην του, παρὰ ἂν τῆς ἀπαντοῦσε περισσότερον θυμωμένα. — Δὲν ἤμουν παρών... οὔτε καὶ σεῖς, διὰ νὰ κρίνωμεν· λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἄλλως τε, ἂν ἔκαμε τὴν ἀρχὴν ὁ λαγὸς ἢ τὸ θυμάρι... Τὸ οὐσιῶδες εἶνε ὅτι σᾶς ἤθρα, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις ποῦ μᾶς χωρίζει δὲν εἶνε μεγάλη...

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε; ἀπήντησε μὲ ξυνισμένα μοῦτρα ἡ φαντασμένη. Ἡ θέσις τοῦ πατέρα μου εἶνε μία ἀπὸ τὰς πλέον...

— Ποιὸς σᾶς ἐρωτᾷ τώρα διὰ τὴν

«Εὗρῆκαν τὸν κ. Δεβουσὸ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του.» (Σελ. 50, στ. γ'.)

θέσιν τοῦ πατέρα σας... Ἐννοῶ τὴν ἀπόστασιν... εἰς χιλιόμετρα, ἀπὸ τὴν Νίόρ, ὅπου κατοικῶ, ἕως τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς, τὸν ὁποῖον ἐξωραΐζει ἡ παρουσία σας. Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἀπόστασις αὐτὴ εἶνε ἀσήμαντος δι' ἕνα ποδηλάτην σὰν ἐμέ,—διότι εἶμαι, μ' ὅλο τὸ πέσιμό μου, ποδηλάτης ἀρκετὰ καλός,—θὰ λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, νὰ σᾶς κάμνω κἄποτε-κἄποτε καμμιὰ ἐπισκεψοῦλα. Πρέπει ὅμως νὰ εἴσθε ἐπιεικὴς διὰ τὰ ἐλαττώματά μου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μικρότερον εἶνε ὅτι φλυαρῶ διαρκῶς, σὰν καρακάξα... Καί, ὅλοι τὸ λέγουν εἰς τὸ σπίτι, πῶς εἶμαι ἀνυπόφορος πολυλογᾶς, κ' ἔχουν δίκαιον.

— Ἀλήθεια ἡ γλῶσσά σας πάει σὰν τὸ ροδάνι! παρετήρησεν ἡ ἐξαδέλφη, κἄπως ἱλαρωτέρα· ἀπὸ τὴν ὥραν ποῦ εἶσθε ἐδῶ, μόλις ἐπρόφθασα νὰ 'πῶ κ' ἐγώ, κἄπου-κἄπου κ' ἕνα λογάκι.

—Τὸ νομίζετε; Πρέπει μόλαταῦτα νὰ μάθετε τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας μας· κ' ὕστερα μοῦ λέτε τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδικῆς σας, δὲν εἶν' ἔτσι; Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ πατέρας μου ἐγεννήθη εἰς τὸ Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Ὅταν ἔγινε δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἦλθε νὰ σπουδάσῃ ἰατρὸς εἰς τὴν Γαλλίαν, καί, ἅμα ἐπῆρε τὸ δίπλωμά του, ἐπέστρεψε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ ἀπέθανεν ὁ πατέρας του, ἀπὸ ἐγκεφαλικὴν συμφόρησιν. Τότε ἤλθαμε νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἐδῶ, ὅπου, ὅπως σᾶς ἔλεγα, ἔχομεν ποῦ μένομεν τρία σχεδὸν ἔτη.

— Ἡ μητέρα σας εἶνε Αὐστραλιανὴ ἢ Γαλλίς; ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα.

— Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τ' ἄλλο· ὁ πατέρας μου τὴν ἐγνώρισε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη εἰς τὸ Σύδνεϋ· εἶνε ὅμως Σκωτικῆς καταγωγῆς, κόρη ἑνὸς Σκώτου δημοσίου ὑπαλλήλου, ποῦ ἦτο τότε ἐκεῖ κάτω...

—Λοιπόν, ὁ πατέρας σας δὲν εἶνε παρὰ γιατρός; εἶπεν ἡ φαντασμένη, μὲ μίαν πτυχὴν εἰς τὰ χείλη της, ἡ ὁποία ἐξέφραζε τὸν περιφρονητικόν της οἶκτον.

Ἀπὸ μέσα της, παρωμοίαζε τὸν πατέρα τοῦ ἐξαδέλφου της μὲ ἕνα πτωχὸν χωρικὸν ἰατρόν, ποῦ ἔφορροῦσε τριμμένα ροῦχα καὶ χονδροπάπουτσα μὲ καρφιά, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ μερικὲς φορὲς εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ὅταν ἔπαθεν ἀπὸ μικροασθενείας, εἰς τὸ διάστημα τῶν παιδικῶν της χρόνων.

— Παρὰ γιατρός, εἴπατε; Καὶ τί παραπάνω ἠθέλατε νὰ εἶνε; Εἶνε διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, καὶ γιατρὸς μὲ πελατείαν, σᾶς βεβαιῶ, — εἶπεν ὁ ἔφηβος μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν.

— Μὲ πολλοὺς πελάτας ἴσως, ἀλλὰ μὲ ὀλίγην περιουσίαν βέβαια.

Ὁ ἐξάδελφος ἐφάνη σὰν νὰ ἐμαγείρευε τὴν ἀπάντησιν, ποῦ ἔπρεπε νὰ κάμῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάρμοστον ἐρώτησιν.

— Μὲ ὀλίγην περιουσίαν, βεβαιότατα· ἔχομεν ὅμως τὰ μέσα νὰ μαγειρεύωμε κόττα κάθε Κυριακήν, ὅπως ὁ καλὸς βασιλεύς μας Ἑρρῖκος ὁ Δ' ἤθελε διὰ τὸν λαόν του. Κατὰ τὰ λοιπά, οὔτε μὲ μέλει, ἀφοῦ βλέπω ὅλους τοὺς ἰδικούς μου εὐτυχεῖς καὶ γελαστοὺς καὶ ὑγιεῖς. Ὁ πατέρας μου συχνὰ μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν· καὶ ἔχει, πιστεύω, πληρέστατα δίκαιον, διότι, μ' ὅλην τὴν σχετικὴν πενίαν μας, εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τύχην μας καὶ δὲν θὰ ἠθέλαμεν νὰ τὴν ἀλλάξωμέν.

Ἐπεκράτησεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπὴ μεταξὺ τῶν δύο ἐξαδέλφων. Πρώτη ὡμίλησεν ἡ Ἀνδρέα, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ ἔξαφνα:

— Δὲν ἐννοῶ, πῶς ὁ πατέρας σας δὲν ἐσκέφθη ἐνωρίτερα νὰ σχετισθῇ μὲ τοὺς συγγενεῖς του. Ἀπὸ ἀκαταδεξίαν, βέβαια, —δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀπὸ ἀκαταδεξίαν! Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι ὁ πατέρας μου, ἐπειδὴ εἶνε ἰατρός, θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ἀνώτερον ἀπὸ τὸν πατέρά σας, ὥστε νὰ μὴ καταδέχεται νὰ τοῦ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν... ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ ἰατρικῆς ἐπισκέψεως;

— Βεβαίως ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ἡ ὁποία δὲν ἠσθάνθη πόση εἰρωνεία ὑπῆρχεν εἰς αὐτὴν τὴν παρατήρησιν τοῦ ἐξαδέλφου της· ἴσως ὅμως νὰ ἐσκέφθη τὸ ἀντίθετον, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα τάξεως παραπολὺ ὑψηλῆς ὥστε νά...

— Ἀ! πολὺ πιθανόν, εἶπεν ὁ ἔφηβος μὲ χλευαστικὸν μειδίαμα. Ὁπωσδήποτε, ἐγὼ θὰ τὸν ἐρωτήσω, ἅμα ἐπιστρέψω σπίτι μας...

Μ' ὅλην τὴν ἄταξίαν τῶν φορεμάτων του, τὰ ὁποῖα μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ πλούσιον ἀμάξι, ἐφαίνοντο περισσότερον ἐλεεινὰ καὶ ἦσαν εἰς ἄκραν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κομψὸν καὶ ὁλοκαίνουργο φόρεμα τῆς δεσποινίδος Δεβουσύ, ὁ νέος ποδηλάτης ἐφέρετο μ' ὅλην τὴν ἄνεσίν του, χωρὶς διόλου νὰ φαίνεται αἰσθανόμενος ὅτι ἦτο κοινωνικῶς ὑποδεέστερος. Ἄρχισεν ἀφελέστατα νὰ σφυρίζῃ ἕνα σκοπὸν ὁπερέττας· ἔπειτα, διὰ ν' ἀποδείξῃ καλλίτερα εἰς τὴν ἐξαδέλφην του ὅτι δὲν εἶχε συκοφαντήσει τὸν ἑαυτόν του, ὅταν εἶπεν ὅτι ἦτο ἀδιόρθωτος πολυλογᾶς, τῆς διηγήθη τὰς διαφόρους περιπετείας τῆς ἐκδρομῆς του ἀπὸ τὸ Σανζαὶ ἕως τὸ μέρος, ὅπου ἓν ἀνατίναγμα τοῦ ποδηλάτου τὸν ἔσφενδόνισεν ἐπάνω εἰς τὸν σωρὸν τῶν πετρῶν.

— Ἤμουν ἀληθινὰ κακότυχος, ποῦ ἔφαγε ἡ πλάτη μου χῶμα, ἀκριβῶς ἐνῷ ἐπλησίαζα εἰς τὸ τέρμα!

— Πῶς τὸ ἐπάθατε αὐτό;

— Καθὼς ἔστρεφα ὁλοταχῶς τὴν ἀγκωνὴν τοῦ δρόμου, ἔπεσα μέσα στὲς πέτρες, ὅπου μὲ εἴδατε ποῦ ἐστεκόμουν. Ἔχάλασα τὸ ποδήλατο, ἔσχισα τὸ παντελόνι μου στὸ γόνατο καί... ἄλλοῦ, καὶ θαρρῶ πῶς ἐστραμπούλισα σοβαρὰ καὶ τὸ πόδι μου.

— Δυστύχημα μὲ τὰ ὅλα του!

— Μάλιστα· ἐλπίζω ὅμως ὅτι, τὸ κατ' ἐμέ, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας θὰ εἶμαι καλλίτερα.

— Λοιπόν, ἐξάδελφε, φαίνεται πῶς θὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν λιγάκι περισσότερον, παρ' ὅσον ἐσχεδιάζατε· ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἐξαδέλφη μου! Βλέπω ὅτι ἀρχίζετε νὰ συνηθίζετε μὲ τὴν συγγένειάν μας.

— Ἤμουν κἄπως προετοιμασμένη, παρετήρησεν ἡ Ἀνδρέα· εἶχα ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος γιὰ σᾶς, καὶ πῶς θὰ ἤρχεσθε μὲ τὸ ποδήλατον· κ' ἔτσι σᾶς ἐγνώρισα ἀμέσως. Ὁ κ. Γάστων μοῦ εἶπε πολλὰ τὰ καλὰ γιὰ σᾶς — ἐπρόσθεσεν, ἀφοῦ ἐκόμπιασε λιγάκι — ὑποστηρίζει μάλιστα ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον δι' ἐμέ, ἂν σεῖς κ' ἐγὼ ἤμεθα πραγματικῶς συγγενεῖς.

— Ἀ! μεγάλη ἡ καλωσύνη του! ἀπήντησεν, ὅλος γέλια, ὁ ἐξάδελφος· ἠμποροῦν ὅμως καὶ οἱ φίλοι σας, καὶ μὲ τὸ δίκηο των ἄλλως τε, νὰ λέγουν ὅτι ἐγὼ κυρίως πρέπει νὰ χαρῶ δι' αὐτὴν τὴν περίστασιν. Ἐσεῖς τί λέτε, ἐξαδέλφη;

— Διόλου ἀπίθανον...

— Ἐπὶ τέλους, ἂς παραδεχθοῦμε, ἂν θέλετε, ὅτι εἶνε εὐτύχημα καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Ἂν ἔχωμε λάθος, αὐτὸ θὰ φανῇ ἀργότερα· πρὸς τί νὰ συζητοῦμε ἀπὸ τώρα αὐτὸ τὸ σοβαρὸν ζήτημα; Δὲν συμφωνεῖτε;

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, τὸ ἀμάξι ἔφθανεν ἐμπρὸς εἰς τὴν καγκελλωτὴν θύραν τοῦ κτήματος καὶ ἐπροχωροῦσεν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, τὴν τελείως ἰσοπεδωμένην κάτω καὶ στρωμένην μὲ λεπτὴν ἄμμον, τὴν ὁποίαν οἱ τροχοὶ ἐχάραξαν μὲ δύο παραλλήλους ταινίας.

— Ἤλθαμε! ἐφώναξεν ἡ Ἀνδρέα, κ' ἐπήδησε κάτω, ἐλαφρὰ σὰν τὸ πουλάκι. Ἀ! τί ἐκπλήξις διὰ τὸν πατέρά μου!

Ὁ ἐξάδελφος ἤθελε νὰ πηδήσῃ καὶ αὐτός· ἠναγκάσθη ὅμως, διὰ νὰ καταβῇ, νὰ λάβῃ ἀπείρους προφυλάξεις· τόσον τὸν ἐπόνεσε τὸ πόδι του, ὅταν ἠθέλησε νὰ τὸ στηρίξῃ κάτω.

Εὗρηκαν τὸν κ. Δεβουσὺ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, κοντὰ στὴν ἀναμμένην φωτιά· ἡ Ἀνδρέα ὅμως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο παραπολὺ ἀπησχολημένη, ὥστε νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ δωματίου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΠΑΝΗ

(Συνέχεια ἴδε, σελ. 46· καὶ τέλος.)

Παρουσιάζεται καὶ τὸ δεύτερο πόδι, ἔπειτα ἕνα χέρι, ἄλλο ἕνα χέρι, ἕνα κεφάλι, τέλος ἕνας ὁλάκαιρος ἄνθρωπος καὶ κατάμαυρος μάλιστα, ἀληθινὸς διάβολος.

— Ἀ! ἄ! Πιπάνη... Μοῦ ἔγινες κι' ὅλας νοικοκύρης τοῦ πύργου! Καὶ δὲν ξέρεις πῶς πρέπει νὰ τὸν κερδίσῃς στὸ παιγνίδι... Νὰ τὰ ζάρια. Γιὰ νὰ δοῦμε, ποιὸς θὰ χάσῃ;

— Πάει καλά! Θαρρεῖς πῶς φοβοῦμαι νὰ παίξω μιὰ παρτίδα;

Φυσικά, ὁ σκουπᾶς μας κερδίζει.

— Αἴ, φτάνει πιά, λέγει· ἐνύσταξα.

— Ἔλα, ἔλα ἀκόμα! τὸν παρακαλεῖ ὁ μαῦρος ἄνθρωπος.

Ἐπὶ τέλους ὁ Πιπάνης θυμώνει καὶ βάζει τὲς φωνές:

— Οὔπ! οὔπ! Γρήγορα μέσ' τὸν τορβᾶ μου!

Θέλει δὲν θέλει ὁ διάβολος, χώνεται μέσα. Δὲν ἤτανε ὅμως μοναχός του εἰς τὸ κτῆμα. Παρουσιάζεται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ δεύτερος διάβολος, καὶ γυρεύει νὰ παίξῃ κι' αὐτός.

— Δικαίωμά σου, ἀπαντᾷ ὁ χωριάτης. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι δὲν σοῦ παίζω παρὰ ἕνα παιγνίδι, γιατὶ εἶμαι κουρασμένος.

Παίζει, καὶ κερδίζει πάλιν.

— Αἴ, δρόμο τώρα, διαβολάκο μου! Πήγαινε νὰ στοιχειώσῃς ἄλλο σπίτι. Τί! ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι;... Ἀ! διάβολε, τώρα σοῦ δείχνω ἐγώ! Οὔπ! οὔπ! Γρήγορα στὸν τορβᾶ μου!

Ἔρχεται καὶ τρίτος Ἑξαποδῶς. Ὁ καλόκαρδός μας ὁ Πιπάνης, γιὰ νὰ μὴν τὸν κακοκαρδίσῃ, παραδέχεται πάλιν νὰ παίξῃ. Κερδίζει πάλιν, καὶ προσκαλεῖ τὸν χαμένον νὰ τοῦ ἀδειάσῃ τὴν γωνιά. Δὲν ὑπακούει ἐκεῖνος, καὶ ὁ Πιπάνης τὸν στέλνει νὰ βρῇ τοὺς συντρόφους του. —Οὔπ! οὔπ!

Τώρα πιὰ ὁ τορβᾶς εἶνε γεμάτος. Ὁ Πιπάνης τὸν κρεμνᾷ στὸ σίδερο τῆς πόρτας, πλαγιάζει κ' ἑτοιμάζεται νὰ κοιμηθῇ. Κοντεύουν ξημερώματα. Τέλος πάντων, θὰ ραχατέψῃ ὁ ἄνθρωπος. Χαμένες ἐλπίδες! Δὲν βγαίνουν ἄλλα στοιχειά, οἱ διαβόλοι ὅμως εἶνε κλεισμένοι στὸν τορβᾶ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα χαλοῦν τὸν κόσμο στὰ κλάμματα καὶ τὰ παρακάλια. Τάζουν ὅ,τι φαντασθῆτε γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Ὁ πρῶτος λέγει:

— Ἀνοιξέ μου, Πιπάνη, καὶ σοῦ δίνω ἕνα βαρέλι χρυσάφι.

Ὁ δεύτερος προσθέτει:

— Ἂν μ' ἐλευθερώσῃς, θὰ πάρῃς μιὰ βαρέλα γεμάτη ἀσήμι.

Ὁ τρίτος ἀναστενάζει:

— Πνίγομαι, Πιπάνη! Βγάλε με, καὶ θἄχῃς ἀπὸ ἐμένα μιὰ κάσα γεμάτη διπλᾶ φλουριά.

— Τὸ νοῦ μας! συλλογίζεται ὁ Πιπάνης. Πρέπει ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφίσω παρὰ ἕναν-ἕνα... Προσοχὴ χρειάζεται· οἱ διαβόλοι εἶνε σὰν τοὺς ἀνθρώπους: τάζουν, καὶ ὕστερα τρέχα πιάσε τούς!

Αὐτὴν τὴν φορά, ἕνας-ἕνας, τοῦ ἔφεραν τὰ λύτρα των κ' ἔκαμαν ὅρκο πῶς θὰ φύγουν καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσουν πιὰ στὸν πύργο.

Ἅμα ἐχόραξε ἡ αὐγή, ὁ Πιπάνης μας ἄπλωσε τὴν ἀρίδα του κ' ἐξεκουράστηκε. Ὕπνος ὅμως δὲν τοῦ ἦλθε. Ἡ χαρά του ποῦ ἐπλούτησε τοῦ εἶχε φέρῃ πυρετόν.

Ὅταν, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ εὐγενὴς ἄρχοντας καὶ ἡ κόρη του ἦλθαν κ' ἐμβῆκαν, δειλοὶ καὶ φοβισμένοι, εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἐπερίμεναν ναῦρουν ἕνα λείψανο, εἶδαν τὸν χωριάτη μας, ποῦ ἐκαθότανε, χαρούμενος καὶ γελαστός, ἐμπρὸς στοὺς θησαυρούς του.

— Τί ἔτρεξε; εἶπαν. Τί εἶν' αὐτά;...

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ τσεχικὸν τοῦ *Μίντσιτσεκ*].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΑΝ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

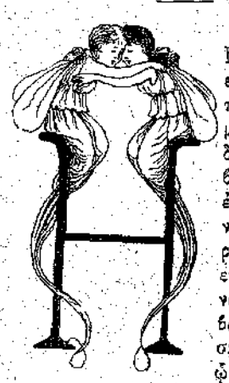

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΑ Κάκια εἰσορμᾷ πρωΐ-πρωΐ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πηδᾷ εἰς τὸ κρεββάτι μου, ἀπὸ ἐκεῖ σκαρφαλώνει εἰς ἕνα παραθυράκι, ποῦ εὑρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἀνοίγει τὸ σκοῦρο, καὶ ἐν ᾧ εἰσορμᾷ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὑπόλευκον καὶ θαμβόν, μοῦ φωνάζει:

— Μπαμπᾶ! σήκω! σήμερα πέφτει χιόνι!

— Ἀλήθεια;! ἐρωτῶ περιχαρής, ὡς νὰ μοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι μοῦ ἔπεσε τὸ Λαχεῖον.

— Μὰ νά! ἰδές! τὸ βουνὸ εἶνε κάτασπρο!

Ἀνασηκώνομαι καὶ κυττάζω ἀπὸ τὸ παραθυράκι... Ἀλήθεια, ὁ Ὑμηττός, ὁ γείτονάς μας, εἶνε ὅλος λευκὸς ἀπὸ τὰ χιόνια, καὶ ἀπὸ τὸν στακτερὸν οὐρανὸν πίπτουν ἀραιαὶ νιφάδες, χορεύουσαι ἡσύχως εἰς τὸν παγωμένον καὶ ἀκίνητον ἀέρα. Χιονίζει! χιονίζει! Καὶ φαίνεται ὅτι θὰ τὸ στρώσῃ. Τί χαρά!..

Καὶ προεξοφλῶν τὴν ἐντύπωσιν, βλέπω, δηλαδὴ φαντάζομαι ἀπὸ τώρα τὴν πόλιν λευκὴν ὅλην ὅπως τὸ βουνόν, τοὺς δρόμους, τὰς στέγας, τὰ δένδρα, τὰ πάντα τυλιγμένα εἰς ἕνα λευκὸν καὶ μαρμαῖρον σινδόνι, τὴν ἐπίσημον καὶ μεγαλοπρεπῆ στολὴν τῶν χειμερινῶν τοπίων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τόσον σπανίως παρουσιάζεται τὸ ἰδικόν μας... Καὶ ἐνῷ ἡ μικρὰ Κάκια γελᾷ καὶ χειροκροτεῖ πρὸς τὸ θέαμα, γελῶ κ' ἐγὼ καὶ χειροκροτῶ μαζί της, κ' αἰσθάνομαι τὴν παιδικήν της χαρὰν νὰ πλημμυρῇ καὶ τὰ ἰδικά μου στήθη, καὶ γίνομαι διὰ μίαν ὥραν παιδί, πλᾶσμα δηλαδὴ ἀμέριμνον κ' εὐτυχισμένον...

Ὀλίγαι νιφάδες, χορεύουσαι εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἡ ἐλπὶς ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ γίνουν πολλαί, ἤρκεσαν νὰ μὲ μεταβάλουν ὡς διὰ μαγείας καὶ νὰ μὲ χαροποιήσουν τόσον. Ναί, ἔγινα διαμιᾶς ἀμέριμνος κ' εὐτυχὴς σὰν παιδί. Καὶ τὴν κοπιώδη ἐργασίαν, ἡ ὁποία μ' ἐπερίμενε κάτω, καὶ τὰς μερίμνας καὶ τὰς λύπας τῆς ἡμέρας, ὅλα τὰ ἐλησμονοῦσα. Ἐλησμονοῦσα ἀκόμη καὶ τὸ δριμὺ ψῦχος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνεν' αὔριον ἢ μεθαύριον, ὅταν αἱ χιόνες αὗται θὰ ἐτήκοντο... Καὶ δὲν ἔβλεπα ἐμπρός μου παρὰ τὴν εὐτυχίαν ἑνὸς ὡραίου βουνοῦ χιονισμένου, καὶ τὰς νιφάδας αἱ ὁποῖαι ἔπιπταν ὁλονὲν προσπαθοῦσαι νὰ συγκαλύψουν τὴν πόλιν.

Ἀλλ' ἆρά γε θὰ τὸ κατώρθωναν;

Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου ἀνησυχία καὶ μέριμνα. Καὶ ἤνοιξα τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἐπισκοπήσω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ νὰ μαντεύσω... Ἴσως ναί... Ἴσως ὄχι... Οἱ δρόμοι εἶνε ἀκόμη λασπωμένοι καὶ αἱ νιφάδες διαλύονται μέσα εἰς αὐτὴν τὴν λάσπην. Ἴσως ἂν γίνουν περισσότεραι... Τὰ σύννεφα εἶνε ἄφθονα, πυκνά... Καθόλου ἀπίθανον νὰ πολαύσωμεν σήμερον τὸ ἔξοχον θέαμα... Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτήν, ἡ ὁποία θἀργήσῃ ἴσως νὰ πραγματοποιηθῇ, ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας καὶ κἄθημαι νὰ σᾶς γράψω τὴν παροῦσάν μου...

Μετ' ὀλίγον διακόπτω, σηκώνομαι καὶ κυττάζω πάλιν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τί-ποτε! Αἱ νιφάδες εἶνε τώρα ἀραιότεραι. Κάπου-κάπου φαίνεται καμμιὰ σὰν ἄσπρη μύγα... Ἀ! τὰ ὡραῖα ἄνθη τοῦ Βορρᾶ, πόσον εἶνε σπάνια εἰς τὴν χώραν μας! Οὔτε μίαν ἡμέραν λοιπὸν δὲν θὰ θαυμάσωμεν τὴν μαγικὴν αὐτὴν ἄνθησιν μέσα εἰς τὸν ἀπέραντον κῆπον τῆς πόλεως, ἀλλὰ θὰ τὴν βλέπωμεν μόνον μακρόθεν, εἰς τὰς ἀπροσίτους κορυφὰς τῶν βουνῶν;

Ἔτσι φαίνεται... Ἐκτὸς ἐὰν πρὸς τὸ βράδυ αἱ νιφάδες πυκνώσουν καὶ τότε γίνῃ τὸ θαῦμα...

Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ περιμένω. Πρέπει νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου. Ὅταν θὰ τὴν διαβάζετε, σεῖς πλέον θὰ

εἰξεύρετε ἂν τὸ ἔστρωσε ἢ ὄχι, καὶ ἂν συνέβη τὸ πρῶτον, σεῖς θἀνακοινώσετε τὰς ἐντυπώσεις σας πρὸς τὴν Διάπλασιν, θὰ μᾶς περιγράψετε τὸ θέαμα καὶ θὰ μᾶς εἰπῆτε πῶς ἐπῆγεν... ὁ χιονοπόλεμος.

Τὸ ὁποῖον καὶ σᾶς εὔχομαι ἐγκαρδίως, διότι μία ἡμέρα χιονισμένη εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε πραγματικῶς μεγάλη ἀπόλαυσις, καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸ σπάνιον καὶ ἔκτακτον τοῦ φαινομένου, διότι καθὼς γνωρίζετε, περνοῦν πολλάκις δύο καὶ τρία χρόνια χωρὶς νὰ χιονίσῃ διόλου . . .

Μὴ φαντάζεσθε ὅμως διὰ τοῦτο, ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ ζοῦν εἰς βορειότερα κλίματα, εἶνε τὸν χειμῶνα πλέον εὐτυχισμένα ἀπὸ σᾶς. Καθόλου! Ἂν τὸ πολὺ *κυριολέγησον* τὸ βαρύεται καὶ ὁ Θεός, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πολὺ χιόνι τὸ βαρυοῦνται οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ὑπάρχουν μέρη ὅπου ἡ λευκὴ καὶ ἀγνὴ χιών, ἡ θελκτικὴ αὐτὴ «νύμφη τοῦ Βορρᾶ» ἡ πολυπόθητος, εἶνε ἁπλούστατα μία πληγή. Ὅλα, βλέπετε, εἰς τὸν κόσμον εἶνε σχετικά.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Υ. Γ. Τὸ στρώνει! τὸ στρώνει! Ζήτω ὁ χιονοπόλεμος!... Φ.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Ἄσχημα νέα, παιδιά μου. Ὁ Καραμπαμπούλας εἶνε ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος!

Μήπως δὲν τὸν ὠφελεῖ ἡ φυτοφαγία, ποὺ τὸν κατεδίκασε, στὰ καλὰ καθούμενα, ὁ κύριος Ὀλόσπρος; Μήπως τὸν ἐνοχλεῖ ἡ μαύρη του συνείδησις, ποὺ ἔδιωξε τὸν πιστόν του Ὀταμπῆν, τὸν τσιμπουκοκράτην, ποὺ τοῦ ἐγέμιζε τόσον καλὰ τὸ τσιμπούκι του, ἐνῷ αὐτὸς τοῦ ἐγέμιζε τὴν πλάτην μὲ κλωτσιές;

Δὲν συμβαίνει ἴσως τίποτε ἀπὸ αὐτά. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἔκαμε *παλάβρα* μὲ τὸν κύριον Διακετήν, ὁ Καραμπαμπούλας ἔχασε τὴν διάθεσίν του· δὲν κοιμᾶται, δὲν τρώγει καὶ ἀδυνατίζει, ὁ καϊμένος! Καί, ἡμέρα-νύχτα, κυττάζει, σὰν ἀποβλακωμένος, κάτι τι ποὺ δὲν φαίνεται, ποὺ δὲν τὸ βλέπουν οἱ ἄλλοι. Καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν βγαίνουν ἄλλα λόγια, παρὰ αὐτὸ καὶ μόνο:

— Τοκίνητο! τοκίνητο! τοτοτοτοτοκίνητο!

Καὶ ὅλος ὁ κόσμος τρέμει εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Καραμπαμπούλα, διότι ἅμα ὁ Καραμπαμπούλας εἶνε ἄρρωστος, πεθαίνουν σὰν τὲς μῦγες... οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ του.

Ἔξαφνα, ἕνα πρωΐ, μεγάλη φασαρία γίνεται εἰς τὸ χωριό. Ὁ Καραμπαμπούλας, μὲ μεγάλην πομπὴν καὶ παράτα, πηγαίνει εἰς τὸ δάσος. Πηγαίνει νὰ προσκυνήσῃ τὸ εἴδωλον τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀτουπίκας, καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ δῶρα.

Νά τος ἔρχεται, μὲ ὅλους τοὺς μεγάλους αὐλικούς του.

Ἐμπρὸς-ἐμπρὸς πηγαίνει ὁ Μεγάλος Δήμιος, μὲ τὴν σπάθα του καὶ μὲ τὴν ὡραία στολή του, ποὺ μοιάζει μὲ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου, ἐνῷ εἰς τὸ κεφάλι του φορεῖ μίαν ὡραίαν περικεφαλαίαν, ποὺ μοιάζει μὲ φόρμαν, σὰν ἐκεῖνες ὅπου ψήνουν οἱ ζαχαροπλάσται τὲς τοῦρτες...

Ἔπειτα ἔρχονται οἱ ἀρειμάνιοι στρατηγοὶ τῶν λογχοφόρων, ὁ καθένας μὲ τὴν ἰδιαιτέραν στολήν του, καὶ μὲ τὰ δόρατα, ποὺ μοιάζουν πολὺ μὲ σοῦβλες τοῦ ψητοῦ. Ὁ πρῶτος τοῦ δεξιοῦ ἔχει ἕνα ἄσπρον θώρακα, σὰν γυναικεῖον κορσέ· ὁ πρῶτος τοῦ ἀριστεροῦ φορεῖ μαῦρο φράκο, ἄσπρο παντελόνι, καὶ τὸ κολλαρισμένο ὑποκάμισό του, χωρὶς κολλάρο καὶ μανικέτια, τοῦ κρέμεται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παντελόνι, χάριν περισσοτέρας μεγαλοπρεπείας· ὁ τελευταῖος τοῦ δεξιοῦ σκεπάζει τὴν κοιλάρα του μὲ μίαν εὐρωπαϊκὴν κουβέρταν μὲ βοῦλες, ἐνῷ ὁ τελευταῖος τοῦ ἀριστεροῦ φορεῖ ἕνα κοντὸ βρακάκι δρομέως καὶ ἕνα γελέκο, καθὼς καὶ ἄσπρα μανικέτια χωρὶς ὑποκάμισο. Ἀλλὰ τὰ κράνη των εἶνε κάτι τι θαυμάσιον. Δὲν σᾶς λέγω τί εἶνε. Τὰ βλέπετε μόνοι σας εἰς τὴν εἰκόνα.

Ἔρχεται κατόπιν ὁ μέγας τελετάρχης, μὲ τὸ σκῆπτρον τοῦ Καραμπαμπούλα. Τὸ σκῆπτρον εἶνε ἕνα μακρὺ-μακρὺ τενεκεδένιο ποτιστῆρι, καὶ ὁ τελετάρχης φορεῖ μίαν ἄσπρην ὑποκαμίσαν *ντεκολτέ* ...

Ἀκολουθοῦν δύο μικροὶ τσιμπουκοκράται, τὰ τσιράκια τοῦ διωγμένου Ὀταμπῆ, καὶ ὁ ἀρχιμουσικὸς τῆς αὐλῆς μὲ τὴν λύραν του, πηδηχτὸς καὶ χορευτός.

Τέλος, ὁ ἴδιος ὁ Καραμπαμπούλας, ἐπάνω εἰς τὸ φορεῖόν του, μὲ τὴν μεγάλην στολήν του, μὲ τὴν μαϊμοῦ του, καὶ μὲ τοὺς ριπιδοφόρους του, ποὺ κρατοῦν μακρυὰ φυσερὰ καὶ τοῦ κάνουν ἀέρα.

Ἀλλά, ποῖοι νὰ εἶνε ἐκεῖνοι οἱ δύο, ποὺ ἔρχονται ὕστερα ἀπὸ τὸν Καραμπαμπούλα καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ δῶρα—τὰ δῶρα ποὺ εἶνε δόντια ἐλεφάντινα, καὶ φλασκιὰ μὲ μέλι καὶ νερό, καὶ κλουβιὰ μὲ πετεινοὺς καὶ ὀρνιθες;

Κάθονται καὶ οἱ δύο, καλοξαπλωμένοι ἀναπαυτικὰ εἰς τὰ φορεῖά των, ποὺ τὰ σηκώνουν μεγάλοι αὐλικοί, ὅπως βλέπετε ἀπὸ τὰ λαμπρὰ φορέματά των. Καὶ φαίνονται καὶ οἱ δύο πῶς δὲν φοβοῦνται οὔτε σέβονται ὅσον πρέπει τὴν Κατάμαυρην Μεγαλειότητά του . . .

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

«Ὁ Καραμπαμπούλας μὲ μεγάλην πομπήν.» (Σελ. 52, στ. 6'.)

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Τὰ δύο παιδιὰ ὡμοίαζαν παραπολὺ εἰς τὸ πρόσωπον: εἶχαν τὰ ἴδια μάτια, ἀνοικτογάλανα ποὺ ἔλαμπαν, σὰν ἀπὸ πυρετόν, τὸ ἴδιον ἡλιοκαμμένον χρῶμα, τὰ ἴδια τραχέα χαρακτηριστικά· τὸ ἀγόρι εἶχεν εἰς τὸ ἀριστερὸ μάγουλο ἕνα βαθὺ σημάδι ἀπὸ παλαιὰν πληγήν.

Ἐστέκοντο ἀτάραχα, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐνῷ ὁ Σέσιλ Ρὸδς διηγεῖτο τὴν ἀπόπειραν ποὺ ἔκαμαν διὰ νὰ τὸν ἀπαγάγουν.

Τὸ σχέδιόν των ἦτο ἁπλοῦν, καὶ εὔκολον ἦτο νὰ ἐπιτύχῃ· εἶχαν σκοπὸν νὰ

πετάξουν ἕνα βρόχον καὶ νὰ πιάσουν εὔμορφα-εὔμορφα τὸν ἄρχοντα τοῦ Ρὸδεσμποσκ, τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ ἔβγαινε τὸ βράδυ νὰ κάμῃ τὸν τακτικόν του περίπατον εἰς τὸ ἔρημον χωρίον· νὰ τὸν ἀπαγάγουν μὲ τὴν βοήθειαν μιᾶς συμμορίας, κρυμμένης εἰς τὸ γειτονικὸν δάσος, καὶ κατόπι νὰ φθάσουν, ἂν τὸ κατώρθωναν, ἕως τὸ πλησιέστερον ἀρχηγεῖον τῶν Μπόερς, ὅπου θὰ ἐκρατοῦσαν τὸν αἰχμάλωτον, ὡς ὅμηρον πρώτης τάξεως.

Δὲν ἐπέτυχεν ὅμως ἡ ἐπιχείρησις· τὴν ἐπρόδωσεν ἕνας Κάφρος, ποὺ ἐγνώριζε τὸ μυστικόν. Τὰ δύο παιδία συνελήφθησαν ἐνῷ ἐτριγύριζαν εἰς τὰ πέριξ τοῦ πάρκου καὶ ὡδηγήθησαν εἰς τὴν κατοικίαν· ἔφυγαν ὅμως, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπὸ ἐκεῖ μὲ θαυμασίαν ἐπιτηδειότητα.

Τὰ ἐξανάπιασαν καὶ δευτέραν φορά· καὶ τώρα πλέον δὲν θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ ἐκεῖ, παρὰ διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου ὑπὸ ἰσχυρὰν στρατιωτικὴν συνοδίαν.

— Ἀληθινά, εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ Σέσιλ Ρὸδς, αὐτὸ τὸ μικρὸν ἐπεισόδιον ζωγραφίζει μὲ ἀρκετὴν ἀκρίβειαν τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν· ὁ ἀγὼν τοῦ ἀδυνάτου Μπόερ κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ Ἄγγλου εἶνε σὰν τὴν ἀπόπειραν ποὺ ἔκαμαν αὐτὰ τὰ παιδάκια ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀδαμάντων. Συνωμοτοῦν, ἀποτυγχάνουν, ἀμύνονται, πιάνονται αἰχμάλωτοι, δραπετεύουν, ἀγωνίζονται ἕως τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἐπὶ τέλους ὅμως ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἐνικήθησαν, καὶ μετανοοῦν διότι δὲν ἤρχισαν μὲ τὴν ὑποταγήν, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡ ἀνάγκη...

— Ἀ! ὄχι! ἐρώναξαν τὰ δύο Μποερόπουλα, ὄχι! δὲν μετανοοῦμεν διὰ τίποτε, δὲν ὑποτασσόμεθα!

Τὸ κορίτσι ἐσιώπησεν, ὁ σύντροφός της ὅμως ἐπρόσθεσεν:

— Ἡμεῖς, τὰ Δίδυμα τοῦ Τρανσβαάλ, ποὺ πολεμοῦμε δύο χρόνια, ποὺ ἐχάσαμεν τὰ πάντα εἰς τὸν πόλεμον· τὸν πατέρα μας, σκοτωμένον εἰς τὸ Βόσοφ· τὴν μητέρα μας—ἦτο Γαλλίς, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἐλεεινὰ στρατόπεδα, ὅπου οἱ Ἄγγλοι τὴν ἔσυραν ἄρρωστην καὶ τὴν ἐμάνδρωσαν· τὸν ἀρραβωνιαστικόν τῆς ἀδελφῆς μας, τοὺς φίλους μας, τὸ σπίτι μας, ὅ,τι ἦτον ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μας,—ἡμεῖς δὲν μετανοοῦμεν, δὲν ὑποτασσόμεθα, θ' ἀποθάνωμεν χωρὶς νὰ δειλιάσωμεν οὔτε στιγμήν, διότι πιστεύομεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνός μας! Ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας, καὶ Αὐτόν, οὔτε ὁ χρυσὸς οὔτε τὰ μεταλλεῖα δὲν τὸν ἀγοράζουν. Νικημένοι ἴσως σήμερα, θὰ σηκωθοῦμε πάλιν μίαν ἡμέραν καὶ θὰ σᾶς διώξωμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ Τρανσβαάλ, ποὺ εἶνε δικό μας, ποὺ μόνοι ἡμεῖς ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ κατέχωμεν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε αἰσθηματικὰ ὄνειρα, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος πολιτικός, ὡς νὰ μὴ ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἡλικίαν τοῦ συζητητοῦ. «Ἀγωνίζου γιὰ νὰ ζήσῃς»—καὶ ὅμως ἡ ζωὴ μένει πάντοτε εἰς τὸν ἰσχυρότερον... Πῶς σὲ λέγουν;

— Χάνς Ρίσσικ· τὴν ἀδελφή μου, Ἔλζα· ὁ πατέρας μου ἦτο λοχαγὸς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνδρείου Γάλλου στρατηγοῦ Βιλλεμπουᾶ-Μαρέϊλ· ἀνήκομεν καὶ οἱ δύο μας εἰς τὸ σῶμα τοῦ Τζὰκ Χίνδων, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν «ἐκτροχιαστῶν». Θὰ σοῦ φύγωμε γιὰ νὰ ξαναπιάσωμε τὰ τουφέκια, καί, ἂν παρουσιασθῇ περίστασις, πάλιν θὰ δοκιμάσωμεν νὰ σ' αἰχμαλωτίσωμεν, διότι ἡ ζωή σου θὰ ἐγγυᾶται διὰ παραπολλοὺς ἀδελφούς μας, —σὰν νὰ ἤξιζε τάχα ἡ ζωὴ ἑνὸς δυνατοῦ τοῦ κόσμου περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν δέκα ἀνθρώπων, ποὺ τὸ λέγει ἡ καρδιά των!

«Δὲν μετανοοῦμεν, δὲν ὑποτασσόμεθα!» (Σελ. 53. στ. α'.)

Ἐσιώπησε· σιωπὴ γεμάτη ἀγωνίαν ἔκλεισεν ὅλων τὰ στόματα. Οἱ Γάλλοι εἶχαν συγκινηθῆ μέχρι βαθέων καὶ ἤθελαν νὰ μεσολαβήσουν ὑπὲρ τῶν δύο τολμηρῶν μικρῶν, δὲν ἐγνώριζαν ὅμως πῶς νὰ τὸ κάμουν, διὰ νὰ μὴν ἐρεθίσοῦν τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ οἰκοδεσπότου. Μόνος ἀπαθής, ὁ Σέσιλ Ρὸδς, ἐπηγαινοήρχετο μὲ γοργὰ βήματα, χωρὶς νὰ δείξῃ διόλου τὴν δυσαρέσκειαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε προξενήσῃ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ὁ Ἰανὸς πρῶτος ἔλυσε τὴν σιωπήν:

— Δῶσέ μού τους, σὲ παρακαλῶ.

— Τί νὰ τοὺς κάμῃς;

— Νὰ τοὺς ἀφήσω ἐλευθέρους, ἀπήντησεν ὁ Ἰανὸς μὲ παρρησίαν.

— Ποτέ!

— Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι διὰ τοὺς νικητάς των, ἐχθροὶ σὰν αὐτοὺς ἐδῶ, φέρουν μεγαλειτέραν δόξαν ἐλεύθεροι παρὰ δεσμῶται;

Ὁ Σέσιλ Ρὸδς δὲν ἀπήντησεν· οἱ Γάλλοι ἐνόμισαν ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐνδώσῃ, καί, μολονότι ἡ θέσις των, ὡς ἐπισκεπτῶν εἰς τὸ Ρὸδεσμποσκ, δὲν τοῖς ἐπέτρεπε νὰ μεσολαβήσουν, ἤνωσαν καὶ αὐτοὶ τὰς παρακλήσεις των εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ μικροῦ μαύρου.

— Λυποῦμαι ἀπείρως ποῦ θὰ σᾶς δυσαρεστήσω, ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν εἰς αὐτὰ τὰ ἄμυαλα παιδιά, ἀφοῦ τόσον ἄσχημα σκοπεύουν νὰ τὴν μεταχειρισθοῦν,— ἀπήντησεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων, μὲ τὸ μειδίαμα μὲν εἰς τὰ χείλη, ἀλλὰ μὲ τόνον ἀκάμπτου ἀποφάσεως.

Ὁ Ὑεὼν ἔσφιξε τοὺς γρόνθους του κ' ἐδάγκασε τὰ χείλη του. Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ θεῖός του ἔρριψαν βλέμματα ὀργίλα εἰς τὰ δίδυμα. Ὁ Ἰανὸς ἀντήλλαξε μὲ τὸν Μόναν μερικὰς φράσεις εἰς ξένην γλῶσσαν, καὶ κατόπιν εἶπε δυνατά:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Βόριδος Βολκώφ, σοῦ ζητῶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν δύο ἀδελφῶν.

Τὸ ἀπαθὲς προσωπεῖον τοῦ σιδηροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου συνεσπάσθη· ἡ σφοδρὰ ἐσωτερικὴ πάλη τῶν αἰσθημάτων του ἐρρυτίδωσε τὴν μορφήν του· συνεκρατήθη ὅμως ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων, καὶ ἀπήντησε μὲ προσποιητὴν ἠρεμίαν.

— Σοῦ τὴν δίδω. Ἕνα λόγον ἔχω ἐγώ. Καὶ εἶνε εἴκοσι χρόνια τώρα, ποὺ τὸν ἔδωσα ὡς ὑπόχρεως εἰς τὸν Βολκώφ, χωρὶς αὐτὸς νὰ μοῦ ζητήσῃ τίποτε ἀκόμη. Πρὸς χάριν του, Χάνς καὶ Ἔλζα Ρίσσικ, εἶσθε ἐλεύθεροι. Γράψετε ὅτι δὲν θὰ λάβετε πλέον τὰ ὅπλα;

— Ὄχι, ἀπήντησαν χωρὶς δισταγμὸν δύο φωναί.

— Τὸ ἐπερίμενα... ἀδιάφορον ὅμως, πηγαίνετε! Ἀ! μίαν συμβουλήν... Ἀφοῦ κατ' ἀνάγκην θὰ νικηθῆτε, διατί νὰ ἐπιμένετε εἰς πόλεμον, τὸν ὁποῖον κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος σήμερον θὰ ἤμουν ἀνίσχυρος νὰ σταματήσω, ἂν μοῦ ἤρχετο διάθεσις, — καὶ δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν! Ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος δὲν τολμᾷ νὰ συνασπισθῇ ἐναντίον τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους... καὶ ὅμως—ἐπρόσθεσε, μὲ ὀνειροπόλα βλέμματα, σὰν νὰ ὡμιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτόν του—ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας μόνος, ἱκανὸς ἴσως, μὲ τὰς δυνάμεις ποὺ διαθέτει, νὰ δώσῃ εἰς τὸ Τρανσβαάλ τὴν ὁριστικὴν νίκην. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ Ἄρχων τοῦ Πύρος, ἀλλὰ δὲν θὰ παρέμεῃ...

Ἡ ἀναλαμπὴ τῆς ἐλπίδος, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια τῶν

διδύμων, ἔσδυσε πάλιν. Εἶδαν ὅτι ὁ Σέσιλ Ρόδς εἶχεν ὑποκύψῃ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς εἰλικρινείας· ἀφοῦ ἐσιώπησεν ὅμως, σημεῖον ὅτι δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ περισσότερα· καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρός, αὐτοὶ δὲν τὸν ἐγνώριζαν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δοκιμάσουν κάνεν διάθημα πρὸς αὐτόν, δυνάμενον ἴσως νὰ σώσῃ τὰς δύο Δημοκρατίας· κ' ἔλεγαν ἀπὸ μέσα τῶν, ποῖος ἄρά γε νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἱκανὸς μόνος του νὰ νικήσῃ τὴν πλουσίαν καὶ ἰσχυρὰν Ἀλβιῶνα;

Μὲ φιλοφροσύνην συγκεκρασμένην μὲ θαυμασμόν, ὁ Ναπολέων τῆς Εὐέλπιδος Ἄκρας ἐχαιρέτισε τοὺς τέως αἰχμαλώτους του. Ἔπειτα ἔστρεψε πρὸς τοὺς ξένους του, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε διακόψῃ ὁ ἄκαιρος ἐρχομὸς τῶν Μπόερς.

— Ὅπως σᾶς ἔλεγα, κύριοί μου, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου σας, θὰ ἔχετε τὴν προστασίαν τῆς ἀγγλικῆς ἐξουσίας, χάρις εἰς τὰς συστάσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐπισυνάψω εἰς τὰ διαβατήριά σας. Θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, διότι σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐκδούλευσιν. Ὁ Μόνας καὶ ὁ Ἰανὸς ἤλθαν χθὲς νὰ μοῦ προαγγείλουν τὴν ἐπίσκεψίν σας καὶ μοῦ ἔδωσαν διὰ σᾶς ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίας· ἐγνώριζα μάλιστα πολὺ καλὰ τὴν ζωηρὰν συμπάθειαν τοῦ κ. Ὑβὼν Κλοαρὲκ πρὸς τοὺς Μπόερς. Γνωρίζω ὅτι πηγαίνετε ὅπου σᾶς ἐκάλεσεν ὁ Βόρις Βολκώφ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶμαι ὁλοψύχως ἀφωσιωμένος. Θὰ κάμετε τὴν γνωριμίαν ἑνὸς ἀνθρώπου πολὺ μυστηριώδους· δὲν σᾶς λέγω τίποτε ἄλλο δι' αὐτόν, διὰ νὰ σᾶς ἀφίσω τὴν ἔκπληξιν τῆς πρώτης συναντήσεώς σας μαζί του...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΣΥΓΝΕΦΟ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Ἐνῷ ὁ ἥλιος ἔδυνε
Ὀπίσω ἀπ' τὰ βουνά,
Ἐφάνηκε ἕνα σύγνεφο
Στὸν οὐρανὸ ψηλά.

Κ' εἶπε τὸ μαῦρο σύγνεφο·
—Ὦ ἥλιε, οὔτε γιὰ λίγο,
Νὰ λάμψῃς τώρα δὲν μπορεῖς,
Σὲ σβένω ἐγώ, σὲ πνίγω.

Κι' ὁ ἥλιος τοῦ ἀποκρίθηκε·
—Χάρου την τέτοια νίκη,
Τώρα ποῦ φεύγω ἐγὼ ἀπ' τὴ γῆ,
Σοῦ πρέπει καὶ σοῦ ἀνήκει...

Σὰν σύγνεφα ποῦ προκαλοῦν
Τὸν ἥλιον ὅταν σβένῃ,
Ἔτσι στὸν κόσμο φέρνονται
Συχνὰ κ' οἱ τιποτένιοι.

(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Ο ΑΘΗΝΑΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΟΥ 29ΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Τὰ τόσον τιμητικὰ διὰ τὴν «Διάπλασιν» ἀρθρίδια, τὰ ὁποῖα θ' ἀναγνώσετε κατωτέρω, δὲν εἶνε ρεκλάμαι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπὶ πληρωμῇ ἢ παρακλήσει, συντασσόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου. Τὰ ἔγραψαν ἀνεπηρεάστως οἱ συντάκται τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων—καὶ τῶν περισσοτέρων αὐτοὶ οἱ διευθυνταὶ ἰδιοχείρως,—μόλις ἔλαβαν τὸν τόμον τοῦ 1906, τὸν ὁποῖον τοῖς ἐστείλαμεν τὴν πρωτοχρονιὰν χρυσόδετον, διὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν καὶ νὰ ἐκφέρουν περὶ τῆς «Διαπλάσεως» τὴν γνώμην των. Ἀναδημοσιεύομεν λοιπὸν τ' ἀρθρίδια ταῦτα, μετὰ δικαίας ὑπερηφανείας, διότι εἶνε ἡ εἰλικρινὴς γνώμη τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ κοινὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν πάντοτε ὁ τύπος διερμηνεύει πιστῶς. Ἐκφράζομεν δὲ πρὸς τοὺς γράψαντας τὰς θερμότατας εὐχαριστίας μας.]

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,,

Κάτι τι ποῦ ἀληθινὰ τιμᾷ τὸν τόπον μας, τὴν πνευματικήν του κίνησιν, τὴν φιλολογίαν του, εἶνε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων». Ἐκδίδεται τώρα 29 χρόνια — εἰκοσιἐννέα χρόνια λέγομεν—καὶ εἶνε, νομίζομεν, τὸ μακροβιώτερον ἑλληνικὸν δημοσίευμα, τὸ ὁποῖον ἀνελλιπῶς, ἀδιακόπως, συνεχῶς ἐξεδόθη ἐπὶ τόσα ἔτη. Οἱ πρῶτοι ἀναγνῶσταί του εἶνε ἤδη πατέρες, βλέπουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των νὰ λευκαίνωνται, μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ εἶνε παππαί. Καὶ ἡ «Διάπλασις» ζῇ ἀκμαία, πνευματικῶς εὔρωστος, θρασερά, γιαγιὰ γεμάτη χάριν, μητέρα φωτισμένη καὶ προνοητική, σύντροφος θελκτική καὶ εὐχάριστος διὰ τὰς χιλιάδας τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν της.

Δὲν ὑπάρχει δῶρον ὡραιότερον ἀπὸ τὸν νέον 28ον τόμον τῆς «Διαπλάσεως», εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ πολιτείαν, κηδομένην τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων γενεῶν, ἔπρεπε καὶ ἠθικὴ ἀμοιβή, ὡς δικαία ἀναγνώρισις, νὰ δοθῇ. Διότι, εἰλικρινῶς τὸ λέγομεν, ἡ «Διάπλασις» εἶνε ἀξία ὅλων τῶν ἐνθαρρύνσεων καὶ ὅλων τῶν βραβείων, ὡς κάτι, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ἔζησε τόσον καιρόν, ἀλλὰ καὶ καλῶς ἔζησεν —ὅπερ σπουδαιότερον.

(«Νέον Ἄστυ» 29 Δεκεμβρίου 1906).

28 ΧΡΟΝΙΑ

Ἐπὶ ὁλόκληρα εἰκοσιοκτὼ χρόνια ἀνέθρεψε παιδιά, ἐθέλξε παιδιά, ἐγαλούχησε παιδιά, ἐδίδαξε παιδιά. Τοὺς ἔδωσε παιγνίδια φαιδρά, χαρᾶς ψυχικάς, ἔβαλεν εἰς τὸ μικρό των κεφάλι σκέψεις, εἰς τὴν μικρὰν των ψυχὴν εἰκόνας, τὰ ὡδήγησεν εἰς μακρινοὺς περιπάτους, τὰ ἐπῆγε ταξεῖδι εἰς τὸν ξένον κόσμον, τὰ ἔμαθε ν' ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, τοὺς γονεῖς των, τ' ἀδέρφια των, τὸν κόσμον, τὰ ἔμαθε νὰ εἶνε καθαρά, τακτικά, ἥμερα, πονετικά, ὑπερήφανα καὶ τίμια.

Τώρα συμπληρώνει τὸ 28ον ἔτος ἡ μητέρα μας, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» καὶ ἐξεδόθη ὁ λαμπρός της 28ος τόμος. Νὰ τὰ χιλιάσῃ λοιπόν.

(«Ἄστυ» 28 Δεκεμβρίου 1906).

Ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων».

Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἔτη ἐκδόσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶνε θαῦμα μοναδικόν, καὶ πρώτη ἐξ ὅλων ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» κατορθώνει σήμερον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ 29ον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Πόσας γενεὰς δὲν διέθρεψε μὲ τὴν εὐχάριστον, τὴν τερπνήν, τὴν διδακτικὴν ὕλην της, καὶ πόσοι μικροὶ τῆς ἄλλοτε, μεγάλοι τῆς σήμερον, μετὰ συγκινήσεως παρακολουθοῦν τὸ παιδαγωγικὸν ἔργον τοῦ ἀληθῶς ἐξόχου περιοδικοῦ τούτου.

Ἡ παιδικὴ φαντασία ἐνετρύφησεν εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς σελίδας, εἰς τὰς ὑγιεῖς, τὰς ἁγνάς, τὰς εἰκογενειακὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας μὲ τόσην τέχνην κατώρθωσαν νὰ παραθέτουν πάντοτε οἱ ἐκδίδοντες τὴν «Διάπλασιν». Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται μὲ πόσην ἀδημονίαν ἀνέμενε τὴν Κυριακὴν νὰ ἀπολαύσῃ τὰ εὐχάριστα ἢ συγκινητικὰ μυθιστορήματα, τὰ τερπνὰ διηγηματάκια, τὰς περιπετειώδεις ἱστορίας, τὰ παίγνια τὰ πολύπλοκα, τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὰς τόσας ποικιλίας τῆς καλῆς «Διαπλάσεως». Καὶ ποῖος μικρὸς τότε ἀμέριμνος δὲν ἠθέλησε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν εὐγενῆ παιδικὴν ἀμίλλαν, τὴν τόσα ἄγαθὰ ἀποτελέσματα πάντοτε ἐπιδείξασαν, σήμερον δὲ μεγάλος καὶ πλήρης μεριμνῶν καὶ φροντίδων, ἴσως καὶ βιοπαλαιστής, δὲν ἀναπολεῖ τὰς γλυκυτάτας στιγμὰς τῆς παρασμένης ἐνασχολήσεώς του εἰς τὸ παιδικὸν αὐτὸ περιοδικόν...

Σήμερον ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἰσῆλθεν εἰς τὸ εἰκοστὸν ἕνατον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη, ὅλα μετεβλήθησαν, ὅλοι ἠλλαξαν συνηθείας, μορφήν, σκέψεις, γνώμας ἴσως, καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα ἀκόμη, μόνη δὲ ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἀκλόνητος ἔμεινε νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβε καὶ ὅπερ μετὰ τόσου θάρρους ἀλλὰ καὶ τόσης ἐπιτυχίας ἐξακολουθεῖ. Δι' αὐτὸ περισσότερα ἀπὸ ἁπλοῦς ἐπαίνους ὀφείλονται εἰς τὸν διευθυντήν της κ. Ν. Παπαδόπουλον καὶ τοὺς συνεργάτας του. Ὀφείλεται ἀληθῆς εὐγνωμοσύνη πολλῶν παιδικῶν γενεῶν.

(«Ἀθῆναι» 29 Δεκεμβρίου 1906)

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ παιδικὸν περιοδικόν μας, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» συνεπλήρωσε μὲ τὸν ἐφετεινὸν ὡραῖον τόμον τοῦ 1906, τὸ 28ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της. Ποῖος Ἕλληνόπαις καὶ ποία Ἑλληνοπούλα δὲν διῆλθεν ἐπὶ τῶν σελίδων τῆς «Διαπλάσεως» τὰς ὡραιοτέρας καὶ τὰς ὑγιεστέρας τέρψεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας; Ἤμεθα παιδιὰ καὶ ἐλευκαίνθημεν, καὶ ὅμως ἡ προσφιλὴς αὐτὴ σύντροφος τῶν ἐφηβικῶν καὶ τῶν νεανικῶν μας ἀκόμη χρόνων ἔχει μόνον διατηρεῖται ἀκμαιοτάτη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος προκόπτει εἰς τελειότητα. Σπανίως πνευματικὴ ἐργασία ἠδοκίμησε τόσον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅσον τὸ περιοδικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν συναδέλφου ἔχοντος τὴν σπανιωτάτην εἰδικότητα τῆς παιδαγωγικῆς πνευματικῆς κατεργασίας, συνεκέντρωσεν ἐπὶ 28 ἔτη τὰ ὄρστα τῶν παιδικῶν καὶ τῶν νεανικῶν ἀναγνωσμάτων, παιγνίων καὶ πνευματικῶν ἀσκήσεων, δι' ὧν συνετέλεσεν εἰς τὴν διάπλασιν, τὴν ἐξευγένισιν καὶ τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν δύο τριῶν γενεῶν.

Οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἶνε τὸ εὐγενέστερον καὶ τὸ χρησιμώτερον πνευματικὸν οἰκοδόμημα τῆς ἐποχῆς μας.

(«Σκριπ» 30 Δεκεμβρίου 1906)

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,,

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, χρησιμώτερα, τερπνότερα δῶρα τοῦ νέου ἔτους δι' ἐφήβους, νεανίδας καὶ οἰκογενείας ἀκάμη, εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἢ μία συνδρομὴ εἰς τὸν ἐφετεινὸν τόμον τοῦ 1907.

Ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» —περιοδικὸν

μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του καὶ διὰ τοῦτο κατορθῶσαν — θαῦμα ἀληθινὸν — ν' ἀριθμῇ ἤδη τὸ 29ον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος,— ἐγαλούχησεν ὁλόκληρον γενεάν. Δὲν εἶνε σπάνιον τὸ φαινόμενον εἰς τὸ σπῆτι ποῦ πηγαίνει ἡ «Διάπλασις», ὁ παπποῦς νὰ διαβάζῃ μ' εὐχαρίστησιν ὅ,τι τέρπει τὸ ἐγγονάκι του.

Μία πολύτιμος ἐγκυκλοπαιδεία συντασσομένη μὲ τὴν ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτήν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται, ὅλης, παρουσιάζει κάθε τόμον καλλίτερον τοῦ προηγουμένου. Ὁ τόμος τοῦ 1906 (8 δρ. ἄδετος, 10 δρ. χρυσόδετος) εἶνε ἀληθινὸν ἀπόκτημα, ὁ δὲ τοῦ 1907 προμηνύεται ἀκόμη τελειότερος, ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν.

(«Ἑστία» 29 Δεκεμβρίου 1906)

"ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Ἐεύρετε τί σημαίνει μία μητέρα νὰ περιποιῆται, νὰ συμβουλεύῃ, νὰ θωπεύῃ, νὰ προσέχῃ, νὰ ἀγαπᾷ ἐπὶ 28 ὁλόκληρα χρόνια χιλιάδας ὁλοκλήρους παιδιῶν, χωρὶς νὰ κουρασθῇ ποτέ, χωρὶς νὰ βαρυγνωμήσῃ, χωρὶς νὰ σιχαθῇ, χωρὶς νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ;

Καὶ ὅμως ὅλον αὐτὸν τὸν Γολγοθᾶ τὸν διήνυσε ἕνα περιοδικόν, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων», διὰ τοῦ διευθυντοῦ της κ. Νικ. Π. Παπαδοπούλου, ἀκούραστος πάντοτε, ἀκμαία, σφριγηλοτέρα, σοφωτέρα, πειὸ χαριτωμένη, πειὸ ἀγαπητή, πειὸ ἀξιολάτρευτος ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

Γενεὰ ὁλόκληρος ἐγαλουχήθη μὲ τὸ πνευματικὸν γάλα τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ παιδικοῦ περιοδικοῦ, καὶ νέαι εἰσῆλθον ἤδη εἰς τὴν σοφὴν καὶ παιδαγωγικὴν πνευματικὴν παιδοσίαν τῶν περιεχομένων της.

Καὶ εἶνε συγκινητικὸν τὸ γεγονός, ὅτι πατέρες πρῴην συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» ἐγγράφουν τὰ παιδιά των γιὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ φύλλον ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ εἶνε ἀξιοπαρατήρητον τὸ ὅτι πολλὰ σπίτια λαμβάνουν καὶ 2 καὶ 3 φύλλα, ἕνα γιὰ κάθε παιδί.

Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κάμῃ κανεὶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως», νὰ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν χαρὰν ποῦ πλημμυρεῖ τὸ μικρὸν σῶμα τῶν ἀναγνωστῶν της, ὁσάκις λαμβάνουν τὸ φύλλον, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ χθεσινὸν «Κεντρί» καὶ τοὺς λοιποὺς μεγαλειτέρους καὶ σεβαστοτέρους τὴν ἡλικίαν, καρίσας ἤδη καὶ κατέχοντας μεγάλην ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ἀναμένοντας κάθε Σάββατον τὸ κομψὸν φυλλάδιον τῆς ἀγαπητῆς Διαπλασίτσας, γιὰ νὰ τοῦ ριχτοῦν μὲ βουλίμια.

Καὶ ὅμως διὰ τὸν θαυματουργὸν Διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, τὸν χαλκέντερον ἐκεῖνον καὶ ἐθνικώτατον ἄνδρα, τὸν κατορθώσαντα ὅσα οὔτε σχολεῖα, οὔτε οἰκογένειαι δυστυχῶς ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατορθώνει, δὲν ἐκρίθη ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων οὔτε ὁ παραμικρότερος ἠθικὸς ἔπαινος.

Ἴσως ὅμως καὶ ἡ παράλειψις αὐτὴ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον, νὰ εἶνε ἀρκοῦσα τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἱκανοποίησις. Ε. ΣΤΑΜ.

(«Ἀκρόπολις» 30 Δεκεμβρίου 1906)

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».— Ἐλάβαμεν κομψότατα χρυσοδεμένον τὸν νέον τόμον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» (1906), διὰ τοῦ ὁποίου τὸ μοναδικὸν αὐτὸ περιοδικὸν συνεπλήρωσε τὸ 28ον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος. Τώρα ἡ «Διάπλασις εἰσέρχεται εἰς τὸ 29ον, θαῦμα μακροβιότητος δι' ἑλληνικὸν περιοδικόν, καὶ τὸ ἀσφαλέστερον δεῖγμα τῆς ἐπιτυχίας του.

Ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ φυλλομετρήσῃ τις τὸν συμπληρωθέντα τόμον, τὰ 52 αὐτὰ ἑβδομαδιαῖα φυλλάδια, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ Διάπλασις παρὰ τὰ σεβασιὰ γηρατειά της, εἶνε εἴπερ ποτὲ νέα καὶ ἀκμαία. Καὶ ὑπὸ ἔποψιν φιλοκαλίας καὶ πλούτου εἰκόνων, ὡς καὶ ὑπὸ ἔποψιν ὕλης τερπνῆς καὶ διδακτικῆς· ἀμιλλᾶται σφόντι πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικά.

Διὸ τοῦτο καὶ οἱ ἀπανταχοῦ γῆς ἑλληνόπαιδες τὴν λατρεύουν.

Ὁ νεοεκδοθεὶς τόμος τοῦ 1906 χρυσόδετος,—τιμᾶται δρ. 10—ἢ μία συνδρομὴ διὰ τὸ ἔτος 1907— μόνον δρ. 8— εἶνε βεβαίως τὸ ὡραιότερον καὶ χρησιμώτερον καὶ διαρκέστερον δῶρον διὰ παιδία ἢ ἐφήβους.

(«Ἐμπρός» 1 Ἰανουαρίου 1907).

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις μακρὸν δραμοῦσα [δρόμον
ἐξέδωκε θαυμάσιον καὶ πλήρη κάλλους [τόμον,
καὶ χρόνους εἰκοσιοκτὼ μὲ τοῦτον ἐτελείωσε
καὶ πανταχοῦ τὸ κράτος της στερρὸν ἐθε- [μελίωσε.

(«Ρωμηός» 30 Δεκεμβρίου 1906).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουνέλης κι' ὁ Κουτέλας
(Τὸ μυαλό τους ποῦ νὰ φτάξῃ!)
Σοῦ ἠρτοῦσανε μιὰ μέρα
Πῶς τὸ βῶδι θὰ πετάξῃ.

Κ' εἶπεν ὁ Κουνέλης: «Ὅταν
Σ' ἕνα βῶδι σκάρφαλώσω,
Μὲ τὸ κούρμπο μου κεφάλι
Καὶ τοὺς δυό μας θὰ σηκώσω.»

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη [ΕΕ]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

Λοιπὸν μεθαύριον, δηλαδὴ τὴν Δευτέραν, 15 Ἰανουαρίου, τελειώνει ὁριστικῶς ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως. Ὅποιος ἐπρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε—μὲ ἄλλους λόγους θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον. Ὅποιος ὅμως στείλῃ τὴν συνδρομήν του μετὰ τὴν Δευτέραν... ἂς εἶνε καλὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον τοῦ χρόνου!

Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τοὺς φίλους μου τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, θὰ ἐξετάζω τὴν σφραγῖδα τοῦ Ταχυδρομείου. Καὶ ἂν ἡ συστημένη ἐπιστολὴ των ἢ ἡ ταχ. ἐπιταγὴ παρεδόθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον πρὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου, θὰ τοὺς περιλαμβάνω εἰς τὸ Λαχεῖον, ὅσον καὶ ἂν ἄργησε νὰ φθάσῃ εἰς χεῖρας μου ἡ συνδρομή των.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

15.—Ὁ *Ἄγγελος τῆς Νίκης* μοῦ συνιστᾷ ἕνα ἄπορον μαθητὴν τοῦ Γυμνασίου Πειραιῶς.

16.—Τὸ *Πιεράον Ὄνειρον* μοῦ συνιστᾷ ἕνα πρόσφυγα, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

17.—Ἡ *Ἄδρα τοῦ Ἠπείλου* μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην.

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐγγραφοῦν καὶ οἱ τρεῖς.

Ὁ *Ἄγγελος Αἰγεριν*ός,—σπίρτο μονάχο!—τὴν πρωτοχρονιὰν τὸ βράδυ ἐτρωμξε πολὺ μὲ κάτι σύννεφα καπνοῦ, τὰ ὁποῖα ὅμως εὐτυχῶς δὲν προηρχόντο ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ πατρός του ἀλλ' ἀπὸ ἄλλο γειτονικόν. Ὁ-πωσδήποτε, ὁ τρόμος του ἦτο μεγάλος, καὶ δι' αὐτὸ ἐπιλέγει: «Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔχουν μεγάλο δίκηο ὅσοι εὔχονται τὸ νέος Ἔτος ἀνέφελον. Καὶ τοιοῦτο σοῦ τὸ εὔχομαι καὶ ἐγώ, ποῦ ἐδοκίμασα τί θὰ πῇ καὶ νεφελωμένο...»

Ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* ἐκέρδισε στὰ χαρτιὰ 5 δραχμὰς (ἂς εἶνε! τὴν πρωτοχρονιὰ παίζουν ὅλοι,) τοῦτυχε καὶ τὸ φλουράκι τῆς πήτταις καὶ... ζητεῖ δίοριαν ἑνὸς μηνός, διὰ νὰ λύσῃ τὴν ἀλγεβρικὴν ἐξίσωσιν τοῦ Δημοψηφίσματος!

Νέος Σύλλογος ἱδρύθη εἰς τὸν Πειραιᾶ, λεγόμενος «Κῆρυξ τῆς Διαπλάσεως». Πρόεδρος τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, ἀντιπρόεδρος τὸ *Μπουλντοῦκ*, γραμματεὺς τὸ *Ἑλληνικὸν Ἐπφος* καὶ ταμίας ὁ *Ἄγγελος τῆς Νίκης*. Χαίρω πολύ, τοῦ εὔχομαι πᾶσαν πρόοδον καὶ τῷ συνιστῶ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ ἐγγραφὰς ἀπόρων... εὐπόρων. Διότι εἰς κάποιους Συλλόγους ὀφείλεται ἡ θαυμασία αὐτὴ ἐπιονόησις.

Κυνηγέτις Ἄρτεμις, εὔχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σου καὶ νὰ ἔλθῃς γρήγορα εἰς Ἀθήνας. Μὲ ὀλίγας λέξεις δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ ὡραῖον παιγνίδι τῶν «Ζωντανῶν αἰνιγμάτων». Ὅταν ἔχω καιρὸν καὶ τόπον, καμμιὰν φορὰν, θὰ τὸ ἐξηγήσω δι' ἄλλος.

Ὁ *Ἕλλην Ναυτόπαις* μοῦ εὔχεται νὰ ἐκδίδομαι τοῦ χρόνου δεκαεξάελίδος καὶ μὲ χρωματιστὸν ἐξώφυλλον. Νὰ μία εὐχή, ἡ ὁποία μ' εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, θὰ προσπαθήσω μὲ κάθε θυσίαν νὰ τὴν πραγματοποιήσω.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μεγάλη Ἰδέα* (μὲ ἰῶτα εἶνε πρωτιμότερον·) *Κρότεδος, Παπασιώτισσα Πυργοδέσποινα, Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων, Ἐσμεράλδα, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* καὶ *Κυανόλευκον Λάβαρον*.

Μεγάλας προόδους κάμνει ὁ ἐν Πειραιεῖ Σύλλογος «Ἑλληνικὴ Νεότης», ὁ ἱδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ *Ἀστέρος τῆς Εὐτυχίας* καὶ τῆς *Φιλοπάτριδος Ἑλληνοπούλας*. Σήμερον ἔκαμε τὸν πέμπτον του ξεσπάθωμα καὶ ἔχει ὁ Θεός.

Ὅσοι θέλετε τερπνὸν ἀνάγνωσμα, κομψὸν βιβλίον, πλούσιον λεύκωμα εἰκόνων, κόσμημα ἀληθινὸν τῆς τραπέζης σας, μὴ λησμονῆτε τὸ ἐφετεινὸν *Ἡμερολόγιον Σκόκου-Ξενοπούλου*. Μένουν ἀκόμη ὀλίγα ἀντίτυπα, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται πρὸς δρ. ἢ φρ. 5 εἰς τὸ γραφεῖον μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Ἕνωσις ἢ Θάνατος, α. (—; Χάρτην ἔστειλα· ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε πολύ·) *Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι*, α. (Ω. Ψ. Ω. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Σακφώ*, κ. (Σ. Κ.) *Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως* κ. (Σ. Χ. ἀδίκως ἀνησύχησες, διότι ἡ ὡραία ἐπιστολή σου ἐλήφθη·) *Μάκβεθ*, α. (ὡς εὖ παρέστης!) *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, κ. (Σ. Σ. αὐτὸ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου·) *Φαεινὸς Ἀστήρ*, α. (Κ. Κ. Π.) *Λόρδος Κρόμερ*, α. (Σ. Α. Ρ.) *Παραλίκος Κόλπος*, κ. (Ρ. Λ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Χρυσόστερος Ἐλπίς*, α. (×+× ἔστειλα· χαίρω διότι «ἐγήρθης ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἀδρανείας»·) *Ἕλλην Ναυτόπαις*, α. (Γ. Π.) *Μακεδονικὸς Πόνος*, α. (Ν. Γ. Α.) *Ἀιθέριον Πνεῦμα*, κ. (Ν. Π. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς·) *Ἄστρο Σύννεφο*, α. (Ι. Δ. τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν ἀπάντησίν σου·) *Ἑλληνικὴ Γλῶσσα*, κ. (Ν. Π. Τ.) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, α. (Π. Κ. Ρ.) *Ἐσωτερικὴ Ζωή*, κ. (ὁ κ. Παπαγ. δὲν ἔστειλεν ἀκόμη τὴν συνδρομήν σου·) *Νευρόσπασιον*, α. (αὐτὸ ἐξέλεξα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἀτρόμητος Λέων*, α. (Σ. Θ. Τ.) *Ἐκηβόλος Ἀπόλλων*, α. (τἀποτελέσματα λίαν προσεχῶς·) *Δόξα τῆς Πατρίδος*, α. (α. δ. λ.)

Ἕλλην Μαχητής, α. (!!) καὶ *Παγωμένη Θάλασσα*, κ. (αὐτὸ ἐξέλεξα· χάρην ἔστειλα.)

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: *Ἀνθοῦσα Νεότης*, κ. *Μαραμένη Γαλία*, κ. *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, κ. *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, κ. *Ἀρχοντόπουλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, κ. *Ἐσμεράλδα* κ. *Εὔοσμον Κρίνον*, κ. *Χάμκω* κ. *Συριανὴ Ξανθούλα*. κ. *Μαραμένο Μπουμπούκι*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

***Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν*:** ὁ *Τσίρος* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην* *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Ἥρωϊκὸν Ἀρκάδι* —ὁ *Ἄγγελος τῆς Νίκης* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Ἐθνικὴν Σημαίαν* καὶ *Ἑλληνικὸν Σίφος*·—τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον* μὲ τὴν *Νόρμαν*, *Καρδίαν Μουσικῆς*. *Οὐράνιον Ἄστρα*—ἡ *Ἐθνικὴ Σημαία τῶν Ἑλλήνων* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Πατρίδα*, *Γλυκοκουτάλαν*, *Τρέχα Γύρευε*, *Ἐαρινὴν Νεφέλην* καὶ *Μπαλωμένην Φουφούλαν*—τὸ *Πτερόεν Ὄνειρον* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν*—ἡ *Παλλὰς* μὲ τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Ἐθνομάρτυρα*, *Μακεδόνα Ἀγωνιστὴν*, *Ἐλπίδα τῶν Γονέων* καὶ *Ἱππότην τοῦ Στερεώματος*·—ἡ *Ἄγνωστος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ἄνθος τῆς Δόξης*, *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, *Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης* καὶ *Ἄσπρο Τριαντάφυλλο*—ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία*, *Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι*, *Ἑρμὴν τοῦ Πραξιτέλους*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Ἑλληνικὸν Σίφος*·—τὸ *Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο*, *Μεγάλην Ἰδέαν*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Ἄιντον Αἴνιγμα* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*—ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸ *Βαρελάκι* — τὸ *Βαρελάκι* μὲ τὸν *Λάζαρον* — τὸ *Πεδίον τῆς Μάχης* μὲ τὴν *Μεγάλην Ἰδέαν*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*· —ἡ *Μακεδονικὴ Φάλαγξ* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς*, *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος* καὶ *Φιλελεύθερον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νάρκισσον* (εἶδες τὴν ἔγκρισιν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον· τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν ἀπάντησιν σου·) *Κόρην τῶν Ὀνείρων* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Γλυκοκουτάλαν* (ἔστειλα·) *Γαλήνην* (Μ. Μυστικὰ ἔστειλα· αἱ Ἀσκήσεις γράφονται ἁπλῶς εἰς τετράδιον·) *Ζεῦξιν* (ἤτο ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον· ὁ κ. Ξ. α' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις·) *Ἤραν* (ὡς βλέπεις, εἶνε ἀλήθεια· *Μιμάζαν* (ἔστειλα· ἡ ὡραιοτάτη ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησεν ἰδιαιτέρως·) *Γαλαξίαν* (ἔχει καλῶς· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (ἂς ἐλπίζωμεν!) *Ἄνθος τῆς Μαρίας* (ἐνεκρίθη εἰς τὸ ἑαυτοῦ φύλλον·) *Εὔοσμον Κρίνον* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Κωπηλάτην τοῦ Αἰγαίου* (Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶνε δεκταί·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (τὸ αὐτὸ ἀπαντῶ καὶ εἰς σέ· φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιαβάσατε τὸν Ὀδηγόν·) *Ἑλληνόπαιδα* (εὐχαριστῶ πολύ· ἀλλὰ τὸ σχέδιον ἀνεβλήθη· χρειάζεται καιρός, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω·) *Λάζαρον* (εἰς τὸ καλάθι ;! Θεός φυλάξοι! σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τὸ φλουρὶ τῆς πήττας, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ καλὸς οἰωνός... περαστικὰ τῆς ἀδελφῆς σου·) *Βαρελάκι* (καὶ σένα ἐπίσης συγχαίρω) *Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Μαραμένην Γαλίαν* (κατενθουσιασμένην μὲ τὰ νέα μας μυθιστορήματα·) *Πεδίον τῆς Μάχης* (εὐχαριστῶ πολύ, πολύ·) *Χάμκω* (εὐχομαι περαστικά·) *Χιονισμένην Περιστεράν* (ἔστειλα·) *Μακεδονικὴν Φάλαγγα* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10ην Ἰανουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου

[Ὁ χόρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

71. Λεξίγριφος.

Φωνῆεν, κάτοικος μεγαλονήσου
Καὶ τῆς Ἑλλάδος γνωστὴ νησίς,
Γνωστὸν συνθέτουσι Βασιλέα
Παρῳχημένης πλὴν ἐποχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Δυστυχῶν

72. Μεταγραμματισμός.

Φωτιὰ γεμᾶτος, καπνὸ μᾶς φέρνει·
Ἂν ὅμως θέσῃ
Μιὰν ἄλλη μέσῃ,
Κουνιέται, τρέχει, δίνει καὶ παίρνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζακχαίου

73. Μωσαϊκόν.

Νερό, τσάι, κινίνο,
Φασκομηλιά, σαλέπι,
Ἤπιαμε λίγο ἀπ' ὅλα
Καὶ ἤλθαμε στὸ κέφι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφους

74. Οἰνίσκος.

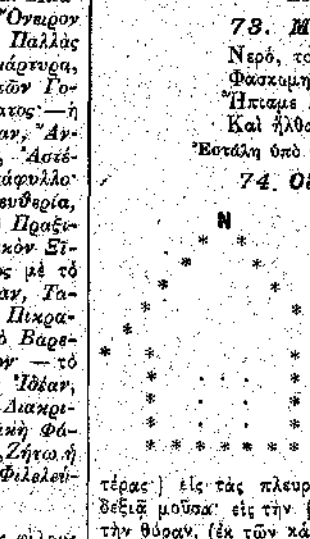

Ν'ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται: εἰς τὴν στέγην, ἀριστερᾷ ῥήτωρ, δεξιᾷ ἄρπυια (τὸ Ν εἶνε τελικὸν τῆς πρώτης λέξεως καὶ ἀρχικὸν τῆς δευτέρας·) εἰς τὰς πλευράς, ἀριστερᾷ ποταμός, δεξιᾷ μοῦσα· εἰς τὴν βάσιν, μάγισσα· εἰς δὲ τὴν θύραν, (ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω) ἀριστερᾷ ζῷον, δεξιᾷ ἀρχαία γυνὴ διάσημος, καὶ ἐπάνω ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάμκω

75. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

(Ἀγγεῖον, ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)
Ἰατρὸς—ἀγγεῖον=Φθόγγος+
(Ἐπίρρημα ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)
Ζῶον—μόριον=Φθόγγος+
(Ἐπίθετον ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)
Διάδημα—Ἐπίρρημα=Ἀντωνυμία+
(Συστατικὸν τοῦ ὑφάσματος, ἀναγραμματιζόμενον γίνεται:)
Προσευχὴ—Χρονικὴ μονάς=Γράμμα.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία χώρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

76. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 4 6 4	=	Πόλις τῆς Εὐρώπης
2 3 1 2	=	Μουσικὸν ὄργανον.
3 2	=	Θεός.
4 5 4 5	=	Θεά.
5 1 2	=	Πόλις τῆς Εὐρώπης
6 5 4 6 5	=	Ἐπίθετον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

77—82. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο *συμφώνων*, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις: *Εὔπολις*, *πρῶτος*, *λεπρός*, *Σκῦρος*, *ἄπακτος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγώ.

82. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Μάντις. 2, Ἐργαλεῖον ξυλουργικόν. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Κράτος Ἀμεριχανικόν. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ἔντομον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Χίου.

83. Φωνηεντόλιπον.

π - λλ - κ - τμ - σγ - τ - σμφρν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σπίρτο Μονάχο.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 47.

577. Εὐρυσάκης (εὐ, ρίς, α, κίς.)—578. Αἷμων-Αἵσων-Αἴθων.—579. Ἄβελ-Ἔλδα.

580. ΠΕΡΓΑΜΟΣ
ΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΠΑΡΑΣΧΟΣ
ΝΑΙΑΡΧΟΣ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ

581. ΣΚΩΤΙΑ (κακία, ὠτίς, τίκτω, ἰῶτα, ἀκταία.) — 582. Οἰκονομολόγος. —583. ΑΤΑΡ, ΑΛΛΩ, ΑΝΑΞ, ΜΑΖΑ, ΑΙΩΝ (ΑΛΛΑ-ΜΑνα, ΤΑΝΑΪς, ΑΛΑΖΩν, ΡΩΞΑΝη.) —584. Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι κοσμεῖν δεῖ. — 585. *Οὐ σὺ μὲ λοιδορεῖς ἀλλ' ὁ τόπος* (οὐς-ι-μέλι-Δωρὶς-α-Λῶτ-ὄπως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀνατείλαντος ἔτους, ὁλοψύχως εὐχομαι ἀπάσῃ Διαπλασιακῇ κινήσει, καὶ δὴ τῇ ἐν Χίῳ, ὅπως διέλθῃ αὐτὸ ἐν ἄκρᾳ ὑγείᾳ καὶ καλῇ καρδιᾷ.—Πρώην *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*. *(Ζ—48)*

Ἠλλαξα ψευδώνυμον. Προκαλῶ *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* ἀνακαλῦψαι νέον μου.—*Πτερωτὴ Καρδία*. *(Ζ—49)*

Ἱδρύθη ἐν Κάφρ-ἐλ-Ζαγιὰτ σύλλογος «Δρᾶσις» ζητῶν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους, προτιμητέων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Πρόεδρος: *Πεδίον τῆς Μάχης*. Ταμίας: *Μεγάλη Ἰδέα*. Διεύθυνσις: Mr S. Arvanitakis (διὰ Σύλλογον. «Δρᾶσις») Coton Company Ld, Kafr-el-Zayat (Egypte). *(Δ—50)*

Συγχαίρουσα *Δαναὸν* ἐκλέξαντα κατάλληλον ψευδώνυμον, τῷ συνιστῶ ἄλλην κατάληξιν. Ἀσπάζομαι προσφιλεῖς μοῦ *Κίρκην* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*. Ζητῶ ὀνοματεπώνυμον *Σκέρτσου* καὶ *Ὑπερηφάνου Ἑλληνίδος*.—*Εὔοσμον Κρίνον*. *(Δ—51)*

Ἀπάσῃ Διαπλασιακῇ κινήσει εὔχομαι γαλήνιον καὶ ἀνέφελον τὸ 1907.—*Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων*. *(Ζ—52)*

Ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* ὑπερευχαριστεῖ *Χρυσόκομον Νάρκισσον* δι' εὐχάς του, ταὐτὰ ὁμοίως τοῦ εὔχεται. *(Ζ—53)*

Πολυαγαπημέναι μου φίλαι Κωνσταντία καὶ *Ἐσμεράλδα*, καὶ σὺ φίλτατον *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος*, δέχθητε θερμοτάτας εὐχὰς ἀπὸ τὴν εἰλικρινῶς ἀγαπῶσάν σας *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*. *(Ζ—54)*

Εὐχόμεθα ἐγκαρδίως φιλτάτοις συναδέλφοις εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος, καὶ *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή του.—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, *Γλυκεῖα Ἑλλάς*. *(Ζ—55)*

Παρακαλοῦμεν *Δεκηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Διωγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου*, *Μπεροτόδουλον*, ἰδιαιτέρως δὲ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ξανθὸ Διαβολάκι*, ὅπως δεχθῶσιν, ἐπ' εὐχαῖς των, καὶ τὰς ἡμετέρας διαπύρους εὐχαριστίας.—*Λάτρης τοῦ Ἀπείρου*, *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*. *(Ζ—56)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.